

Çoktanrılık çağına geri döndüğümüz ortadadır. Bu tablo puttan tanrıların yeniden doğuşunu temsil eder.

Kitabımda öne çıkardığım sav, Musevilik-Hıristiyanlığın paganizmi hiçbir zaman yenilgiye uğratamamış, onu ancak, durmadan her yolla başını yükseltmeyi başardığı yeraltına itmeyi başarabildiğidir. Antik çağın Greko-Romen kültürü, Apollon ve Diyojen ilkelerinin dinamik ikiliğini yok etmiştir. Biz Greko-Romen geleneğinden Apolloncu unsuru miras aldık. Batı uygarlığının tarihi bu iki dürtü arasındaki sürekli bir mücadele, soğuk Amerikan kategorileştirmesi ile Diyojen şehveti ve kaosu arasındaki sonu gelmek bilmeyen bir tenis maçıdır.

Bu yüzden, yirminci yüzyılı nasıl anlattığına bakarak bir eleştirmenin İkinci Dünya Savaşı'ndan önce mi yoksa sonra mı doğduğunu kestirebilmek daima mümkündür. Yaşamı anlatıya dayalı bir yorum olarak kavrayan, Fitzgerald ve Hemingway'le (haklısınız, büyük bir değişim yaşandı, şimdi roman bir kapı çivisi kadar ölü ve sağır durumda) bir çağın sonunu görmüş olan size göre, şimdi Anksiyete Çağı'ndayız. Oysa romanın ölümü ayrıca sinemanın başlamasıydı. Ben modern çağı 1928 yılındaki ilk sesli filmlerle başlatırım. Bana göre yirminci yüzyıl Hollywood Çağı'dır.

Bu noktada muazzam bir kuşak farklılığı saptanabilir. Savaştan sonra doğmuş olan bizlerin zihinleri televizyonla yoğruldu. 1933'te doğan Susan Sontag'a bakın. İkimiz arasında ondört yaş var. Çok fazla değil gibi görünüyor, oysa tam bir uçurum. 1960'larda Sontag popüler kültür hakkında kısa kısa yazılar yazıyordu, ama daha sonra çark etti ve ömrünün kalan zamanını "Ben ciddiym, ben ciddiym!" diyerek geçirdi. Birkaç yıl önce, *Time*'da televizyonu olmamakla, konuğu geldiğinde ise bir tane kiralamakla övünüyordu. Modern evde bir şömine yanar. Televizyon sizin *izleyeceğiniz* bir şey değildir; o her zaman vardır.

Postman: Böyle devam edersen, Camille, ya biraz daha şaraba ya da bir sigaraya ihtiyacım olacak. Sigara içersem rahatsız olur musun?

Paglia: Kesinlikle olmam. Neil, sen kitabında, insanların televizyonda daha otuz dakika önce izledikleri bir haber programda anlatılanları hatırlamadıkları testlerden söz ediyorsun. Ama bu testler beynin doğru tarafını sınamıyorlar ki. Televizyon seyretmenin düşünceyle ya da analizle hiç ilgisi yok. Daha sonra yararlanılmak üzere enformasyon depolayan pasif ama oldukça etkili bir süreç televizyon izlemek. Doğru analogiyi belki futbola kurabilirsin. Bilirsin, İkinci Dünya Savaşı'ndan önceki çağın sporu beyzboldu. Akademisyenler beyzbol sever. Tüm akademiye göre bir spordur -doğrusal, mantıklı, yavaş. Özellikle ağır çekimle ve tekrarlarla televizyona göre *yeniden yaratılan* futbol ise benim kuşağımın sporu. Beyzbol hakkında bir sürü yazı yazıldı, ama futbol hakkında fazla malzeme yok. Oyunu idare eden oyuncu çizgiden çekilip çabucak sahayı kontrol ederken düşünmez, sadece *sahayı gözden geçirir, yani televizyon izlerken yaptığını yapar.* Bunlar *düşünmez.* Yalnızca sahayı kolaçan eder, içgüdüyle hareket eder, anlık karar verirler. Karar akıl yürütmeye değil, sezgiyle verilir.

Postman: Buna *modelin farkında* olma deniyor.

Paglia: Gerçekten mi? Mükemmel! Bu yüzden Susan Sontag'ı araba kullanırken gösteremezsiniz. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Susan Sontag'ı direksiyonun arkasında hayal edebilir misiniz? Aklınızdan çıkarın bunu. Bir *New Yorker* karikatürü gibi: *Susan Sontag ilk arabasını alıyor!*

Postman: Elbette size katılıyorum. Bir kitap okumak ile televizyonu "okumak" birbirine hiç benzemeyen iki beyinsel faaliyeti gösterir. Kitaba düşünün insanların, *Charlie's Angels* (*Charlie'nin Melekleri*) gibi bir programın yola çıktığı sorunun zamanın, mekânın ve eylemin Aristotelesçi birliğini desteklememesi, ya da hiçbir gerçek karakter gelişmesine yer vermemesi olduğundan yakındıklarını duyduğumu hatırlayabiliyorum.

Paglia: Siz *Charlie'nin Melekleri*'ni beğenir miydiniz?